På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (fjerde afdeling)

1. **Sagsøgte frifindes.**

2. **Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.**

O'Keeffe Pescatore

Bosco Koopmans Bahlmann

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 11. maj 1983.

P. Heim
Justitssekretær

A. O'Keeffe
Formand for fjerde afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. REISCHL FREMSAT DEN 23. FEBRUAR 1983 [1]

Høje Domstol.

I det tidsrum, hvor beslutning nr. 1831/81 af 24. juni 1981 (EFT L 180 af 1. 7. 1981, s. 1) var gældende, modtog Klöckner-Werke, der under sag 244/81 [2] har anfægtet kvotameddelelsen for tredje kvartal af 1981, lignende meddelelser for fjerde kvartal af 1981 og for de to første kvartaler af 1982.

Det drejer sig om beslutningen af 26. oktober 1981, der — for så vidt angår reduktionssatserne for fjerde kvartal af 1981 — var udstedt i medfør af beslutning nr. 2979/81 (EFT L 298 af 17. 10. 1981, s. 11), om beslutningen af 4. december 1981, der hvilede på beslutning nr. 3328/81 (EFT L 334 af 21. 11. 1981,

1 — Oversat fra tysk.

2 — Sag 244/81, Klöckner-Werke AG mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber.

s. 34), som angik første kvartal af 1982, samt om beslutningen af 24. marts 1982, der for reduktionssatsernes vedkommende hvilede på beslutning nr. 532/82 (EFT L 65 af 9. 3. 1982, s. 5).

Også disse beslutninger er ved stævninger af henholdsvis 8. december 1981, 15. januar 1982 og 28. april 1982 indbragt for Domstolen.

Under det førstnævnte søgsmål — sag 311/81 — er der nedlagt følgende påstande:

1. Beslutningen af 26. oktober 1981 annulleres;

2. subsidiært annulleres:

   a) de i beslutningen fastsatte produktionskvotaer, i det omfang de for produktgrupperne Ia og Ib er lavere end visse angivne størrelser;

   b) produktionskvoterne, i det omfang produktionen bevisligt er bestemt til tredjelande;

   c) beslutningen, i det omfang den fastlægger hvilken del af produktionskvotaerne, som kan leveres til det fælles marked.

I sagerne 30/82 og 136/82 er påstandene — bortset fra, at de principale påstande angår forskellige beslutninger — sammenfaldende; kun med hensyn til den subsidiære påstand 2a er der nævnt andre værdier.

Også i disse sager finder Kommissionen, at de subsidiære påstande 2a og 2b må afvises, ligesom det er Kommissionens opfattelse, at de principale påstande og de subsidiære påstande 2c må føre til frifindelse.

Jeg skal i det følgende i korthed tage stilling til de tre sager under ét.

1. Hovedanbringendet er i de sager, der her skal behandles, det samme som i sag 244/81 [1].

Det blev anført, at kvotasystemet i sagsøgerens tilfælde havde ført til, at den mindstebeskæftigelse, der påbydes i EKSF-traktatens artikel 58, ikke blev opnået; dette blev efter, at dommen i sag 119/81 var afsagt [2], til et anbringende om, at kvotasystemet med urette ikke indeholdt en klausul, der kunne forhindre, at der indtrådte en nødretstilstand, og sikre sagsøgerens fortsatte eksistens. Det er endvidere gjort gældende, at der er sket en overtrædelse af væsentlige formkrav, fordi den ringere stilling for sagsøgeren, der er indtrådt som følge af beslutning nr. 1831/81 — i sammenligning med tilstanden efter beslutning nr. 2794/80 — ikke er blevet begrundet. Vi er desuden blevet præsenteret for det velkendte anbringende om, at der ikke er taget hensyn til følgerne af forbudet mod statsstøtte i EKSF-traktatens artikel 4, litra c), og anbringendet om den retsstridige begrænsning af udførslerne til tredjelande, samt den retsstridige fastsættelse af leveringskvotaer til det fælles marked. Endelig optræder også i denne sag anbringendet om Ministerrådets manglende samtykke til beslutning nr. 1831/81.

Der er ingen grund til, at jeg her på ny i enkeltheder går ind på alle disse punkter, især da jeg allerede ved bedømmelsen af de tilsvarende anbringender, der blev

1 — Sag 244/81, Klöckner-Werke AG mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber.

2 — Dom af 7. 7. 1982 i sag 119/81, Klöckner-Werke AG mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, Sml. 1982, s. 2627.

anført i sag 244/81 [1], har behandlet de mulige nuancer og særlige forhold, der gør sig gældende for anbringenderne i nærværende sager. Jeg henviser altså ganske enkelt til fremstillingen i mit forslag til afgørelse i den netop nævnte sag og skal blot sammenfattende fastslå, at der kun kan gives medhold i anbringendet om, at der i kvotasystemet ikke i tilstrækkeligt omfang er taget hensyn til nødretstilstande, samt anbringendet om, at beslutning nr. 1831/81 ikke indeholder en tilstrækkelig begrundelse for den ringere stilling for virksomheder, der efter den tidligere ordning havde opnået tilpasninger af deres referenceproduktioner, ligesom man i øvrigt også kan være af den opfattelse, at den sidstnævnte følge af den nye ordning ikke er sagligt berettiget.

Følgelig må der også i de tre foreliggende sager gives medhold i de principale påstande: kvotameddelelserne til sagsøgeren skal annulleres, fordi retsgrundlaget, beslutning nr. 1831/81, viser sig at være behæftet med retlige mangler.

2. I sagerne 30/82 og 136/82 optræder i forbindelse med det første anbringende det yderligere argument, der første gang er fremsat i replikken, at Kommissionen har anvendt artikel 4, nr. 3, i beslutning nr. 2794/80, jfr. artikel 6, nr. 1, litra b), i beslutning nr. 1831/81, fejlagtigt. Kommissionen hævdes at have anslået sagsøgerens kapacitet for lavt for årene 1977-1979 og er derfor nået frem til en for lav forøgelse af referenceproduktionen efter tilpasningsreglen i artikel 4, nr. 3. Dersom Kommissionen — som rigtigt ville have været — havde anerkendt en kapacitet for sagsøgerens valseværk II i Bremen på 459 000 tons pr. måned, havde den måttet indrømme sagsøgeren højere produktionskvotaer efter beslutning nr. 2794/80, hvilket igen til sagsøgerens fordel ville have indvirket på beregningen af det aritmetiske gennemsnit efter artikel 6 i beslutning nr. 1831/81 — enkelthederne i denne ordning har jeg beskrevet i sagsfremstillingen i mit forslag til afgørelse i sag 244/81 [1].

Jeg er ikke sikker på, om sagsøgeren har villet fastholde dette anbringende efter afsigelsen af dommen i sag 119/81 [2], der fandt sted efter udarbejdelsen af sagsøgerens sidste skriftlige indlæg. Der kan ikke mindst være grund til at betvivle det, fordi sagsøgeren ikke yderligere har omtalt dette anbringende under den mundtlige forhandling.

Hvorledes det end forholder sig, kan det i hvert fald let påvises, at disse overvejelser ikke kan give yderligere holdepunkter for annullation af beslutningerne.

Kommissionen har med rette henvist til, at det med hensyn til artikel 6 i beslutning nr. 1831/81 alene er produktionskvotaerne for fjerde kvartal af 1980 og første kvartal af 1981, der har betydning, ligesom den har fremhævet, at beslutningerne herom ikke er blevet anfægtet af sagsøgeren, for så vidt der var tale om en anvendelse af artikel 4, nr. 3 i beslutning nr. 2794/80. Kommissionen kunne derfor gå ud fra de værdier, der i sin tid var blevet fastlagt, og det kan næppe tillades, at man efter udløbet af fristen for at anlægge sag tager dem op til fornyet behandling, idet det trods alt drejer sig om *individuelle* retsakter. Det er desuden betydningsfuldt, at et tilsva-

1 — Sag 244/81, Klöckner-Werke AG mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber.

2 — Dom af 7. 7. 1982 i sag 119/81, Klöckner-Werke AG mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, Sml. 1982, s. 2627.

rende anbringende — med hensyn til andet kvartal af 1981 — allerede blev fremsat i sag 119/81 [1], og at Domstolen dér fastslog, at der ikke kunne være tale om en urigtig anvendelse af artikel 4, nr. 3, beslutning nr. 2794/80 på grund af fejlagtig vurdering af sagsøgerens kapacitet i årene 1977-1979. Nye kendsgerninger og beviser på dette punkt er imidlertid ikke fremkommet, idet sagsøgeren tværtimod i det væsentlige har henholdt sig til det materiale, der allerede blev fremlagt i sag 119/81 [1]. Når det dengang ikke var tilstrækkeligt som bevis for, at sagsøgerens kapacitet i årene 1977-1979 skulle ansættes højere, kan det vanskeligt antages, at Domstolen nu skulle komme til en anden vurdering med hensyn til det samme tidsrum.

I denne forbindelse kunne man dog tilføje følgende: hvis Domstolen følger den opfattelse, som jeg har fremsat vedrørende sag 303/81 [2], og anerkender, at sagsøgeren efter en korrekt anvendelse af artikel 14 i beslutning nr. 2794/80 havde haft ret til en højere produktionskvota for første kvartal af 1981, må dette i det mindste få betydning for anvendelsen af artikel 6 i beslutning nr. 1831/81, hvor der jo tales om alle indrømmede tilpasninger; derfor skulle beregningen af de kvotaer, der tilkom sagsøgeren efter beslutning nr. 1831/81, foretages på ny.

3. Hvad endelig angår de subsidiære påstande i de foreliggende sager, kan jeg — fordi de, bortset fra de anførte tal, svarer til de subsidiære påstande 2a, c og d i sag 244/81 [3] — blot henvise til mit forslag til afgørelse i sidstnævnte sag. Dels må man altså gå ud fra, at den subsidiære påstand 2a efter ændringen af anbringendet ikke er opretholdt, dels må man fastslå, at der i hvert fald ikke kan gives medhold i de subsidiære påstande 2b og c.

4. Herefter foreslår jeg, at der også i sagerne 311/81, 30/82 og 136/82 gives sagsøgeren medhold i, at de kvotameddelser, der blev givet sagsøgeren for fjerde kvartal af 1981 og for de to første kvartaler af 1982 annulleres, og at Kommissionen pålægges at betale sagens omkostninger.

1 — Dom af 7. 7. 1982 i sag 119/81, Klöckner-Werke AG mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, Sml. 1982, s. 2627.

2 — Sag 303/81, Klöckner-Werke AG mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber.

3 — Sag 244/81, Klöckner-Werke AG mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber.